

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησία δρ. 8,—

Ἑτησία φρ. 10,—

Ἑξάμηνος 4,50

Ἑξάμηνος 5,50

Τρίμηνος 2,50

Τρίμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγούμενων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστὸν λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθήναις, 26 Ἀπριλίου 1914

Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 21

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

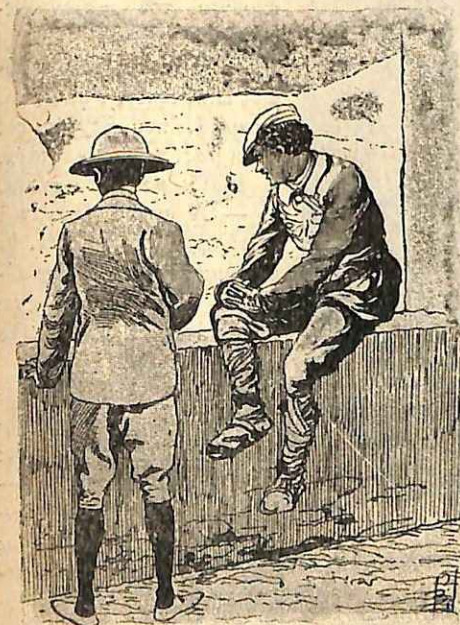
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια)

Ἄφου ἀπῆλθυσεν ἀρκετὰ τὸ λαμπρὸν αὐτὸ θέαμα, ὁ Τζούλης εἶπε :

— Ἀλήθεια, ἡ θεὰ εἶνε ωραία! ἀλλὰ τὸ ὕψος! Εὐκολώτερον θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὸ σκάσῃ ἀπὸ τὸν πύργον τοῦ Ἐλρρελ. Τέλος πάντων, ἄς περιμένωμε!..

Ἀνησυχαστικαὶ ἀνακαλύψεις

Τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, τὰ παιδιὰ εἶδαν νὰ εἰσέρχονται τρεῖς γυναῖκες μαροκιναί, σιωπηλαὶ καὶ μὲ τὰ πρόσωπα μισοσκεπασμένα. Ἐποποθέτησαν ἐμπρὸς τῶν ἑνα στρογγυλὸ τραπέζι, πολὺ χαμηλὸ, καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ τραπέζι, διάφορα φαγητὰ εἰς τερρίνας μὲ σκεπάσματα πῆλινα. Τὰ φαγητὰ ἦσαν ἐκλεκτά: ψητὸ κοτόπου-

α' Ἡ θεὰ εἶνε ωραία! ἀλλὰ τί ὕψος! (Σελ. 165, στ. α')

λο, πῆτα ἀπὸ κρέας περιστεριῶν, βούτυρον φρέσκο, μέλι εὐώδες καὶ νερόν δροσερώτατον. Ὁ Λουλού καὶ ὁ Τζούλης ἔτρωγαν μὲ ὄρεξιν. Ἀλλ' αὐταὶ αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι τοὺς ἐτριγύριζαν καὶ τοὺς ὑπηρετοῦσαν, σιωπηλαὶ ὡς φαντάσματα, ἐκίνησαν πολὺ τὴν περιέργειάν των.

Ὁ Τζούλης ἐδοκίμασε νάνοῖξῃ μαζί των ὀμιλίαν. Ἀλλὰ μὲ ὅλας τὰς προσπάθειας, δὲν κατώρθωσε νὰ ταῖς ἀσπάσῃ, οὔτε λέξιν. Αὐτὸ πολὺ τὸν ἐστενοχωροῦσε, διότι, καθὼς γνωρίζομεν, ὁ φίλος μας Τζούλης ἦτο χαρακτήρος φαδρου καὶ ὀμιλητικοῦ.

Τὴν ἰδίαν ὥρως ἐσπέραν τὸ μυστήριον αὐτὸ ἐξηγγίθη.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ Τζούλης, ὁ ὁποῖος τὸ ἔβαλε πείσμα νὰ συνομιλήσῃ μὲ τὰς ὑπηρετρίδας, ἐδιόλεξε μίαν, τῆς ὁποίας ἡ ἀγαθὴ φυσιογνωμία τὸν ἐνεθάρρυνε, καὶ ἤρχισε νὰ τὴν ἐρωτᾷ ἐπιμόνως μὲ λόγια καὶ μὲ παντομίμην.

Πρὸς στιγμὴν τὰ παιδιὰ ἐνόμισαν ὅτι ἡ ἐπιμονὴ των ὀάντημέθετο. Διότι ἡ Μαροκινὴ ἐκείνη τοὺς ἐχαμογελοῦσε καὶ τὰ μάτια τῆς τοὺς ἐκύτταζαν κατὰ τρόπον ἐκφραστικόν. Ἐπιτέλους ἀνοῖξε καὶ τὸ στόμα τῆς . . . Ἀλλ' ἀντὶ νὰ προσέρῃ οἰανδήποτε λέξιν, τοὺς ἔνευσε μόνον νὰ κυττάξουν μέσα.

— Μπα! ἔκαμεν ὁ Τζούλης! θὰ μὰς παίρνει γιὰ ὀδοντοῖατρούς.

Ἀλλὰ κυττάξας καλλιτέρα τὸ στόμα τῆς ὑπηρετρίδας, ἐξέβαλε κραυγὴν φρίκης: εἶδεν ὅτι ἡ γυναῖκα ἐκείνη εἶχε τὴν γλῶσσαν κομμένην.

Ἡ ἄλλη, ἡ ὁποία ἐσήκωνεν ἐν τῷ μετὰ τὸ τραπέζι, παρηκολούθησε μ' ἐνδιαφέρον τὴν παντομίμην τῆς συντρόφου τῆς καὶ κατόπιν, ἀνοίξασα καὶ αὐτὴ τὸ στόμα, ἔνευτεν ὅτι ἐπίσης δὲν εἶχε γλῶσσαν.

Συγχρόνως, δι' ἐκφραστικῆς χειρονομίας ὑπέδειξεν, ὅτι τῆς τὴν εἶχον κόψῃ, καθὼς καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ὑπηρετῶν τῆς οἰκίας, — ἐξαιρουμένου βέβαια τοῦ θαλαμηπόλου.

Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἔκαμε τὸν Τζούλην πολὺ σκεπτικόν.

— Χρὶ! ἐψύφισε τὴν ὥραν ποῦ ἐπι-

β' Ἡ γυναῖκα ἐκείνη εἶχε τὴν γλῶσσαν κομμένην (Σελ. 165, στ. β')

πτεν εἰς τὸ κρεβάτι του, πῶς θὰ μάθωμε λοιπὸν τὴν γλῶσσαν τοῦ τόπου, ἀφού δὲν ὑπάρχει ἐδῶ μέσα καρμιά;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Ο «ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ»

Ἡ Βιβλιοθήκη τοῦ Κασμπά

Πρὸ μιᾶς σχεδὸν ἐβδομάδος, τὰ δύο παιδιὰ ἦσαν φυλακισμένα εἰς τὸν πύργον τοῦ Κασμπά, ἡ δὲ ζωὴ τὴν ὅποιαν ἐπενοῦσαν ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν δὲν εἶχε μεταβληθῇ διόλου.

Δὲν ἔδλεπαν ἄλλον ἄνθρωπον, ἐκτὸς τῶν βωδῶν ὑπηρετιῶν, αἱ ὁποῖαι τοὺς ἐφέρονταν τὰ γεύματά των· δὲν ἤκουαν ἄλλον ὁρῶν ἐκτὸς τοῦ ἀνέμου τῆς ἐσπέρας, καὶ δὲν διέκριναν, ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς σκοπιᾶς των, ἄλλα ζωντανὰ πλάσματα, ἐκτὸς τῶν μικροσκοπικῶν ἀλόγων, τὰ ὁποῖα ἔδρασκον ἐκεῖ κάτω, καὶ τῶν γυπῶν, οἱ ὁποῖοι διέγραφον μεγάλους κύκλους πρὸ τοῦ παραθύρου των.

Ὁ Λουλού ἐστενοχωρεῖτο φοβερὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπομόνωσιν καὶ ἐκλαιγε συχνά.

Ο Τζούλης όμως, ο οποίος είχε ανάγκη αναπαύσεως, διά να ιατρεύση τα πόδια του, ήτο μάλλον ευχαριστημένος.

Χάρης εις τα παρατεταμένα λουτρά που έκαμνεν, αι πληγαί των επουλώθησαν εντελώς. Ναί μὲν έχωλαινεν ακόμη ολίγον, διότι ο δεξιός του αστράγαλος δὲν ἐκινεῖτο, ἀλλ' ο νέος ἐδόξαζε τὸν Θεὸν πὺ ἐγγλύτωσε τύσον εὐθυνα ἀπὸ ἐκείνην τὴν περιπέτειαν.

Διατί ὅμως, παρὰ τὰς προβλέψεις του, ἡ φυλακίσις των παρετεινέτο;... Ἀπὸ μέσα τοῦ ἀνισχυροῦ προεπάθει ὅμως νὰ παρηγορῇ καὶ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὸν Λουλού.

— Εἰσεῖς διατί δὲν βλέπομε πιά τὸν Μαρκήσιον; τῷ ἔλεγε. Φαίνεται ὅτι ὁ λαμπρὸς αὐτὸς κ. Δυπὸν ἐπῆγεν αὐτοπροσώπως νὰ διαπραγματευθῇ τὴν ἀπολύτρωσιν μας μετὰ τὸν κ. Ρισανέλ. Καὶ ἐπειδὴ ὁ μπαμπᾶς σου δὲν ἔχει μαζὶ τοὺς χρήματα, — τὰ δύο ἑκατομύρια, βλέπεις, εἶνε κατατεθειμένα εἰς τὴν Τράπεζαν τοῦ Χειμάρρου, — περιμένει ὡς πού νὰ ἔλθουν ἄλλα ἀπὸ τὴν Εὐρώπην ἢ ἀπὸ τὸ Ἀλγέρι.

Ἡ ἐξήγησις αὐτὴ ἦτο μὲν λογικὴ καὶ ἐτίμα τὴν φαντασίαν τοῦ μαθητευομένου, ἀλλ' ὡς θὰ ἴδωμεν κατόπιν, ἀπαῖχε πολὺ τῆς ἀληθείας.

Ἐν τούτοις αἱ ἡμέραι τῶν φυλακισμένων μας ἦσαν μακραί, μονότονοι, πληκτικαί.

Ἐσθίωνοντο ἐνωρὶς διὰ νὰπολαρδάνουν τὸ ἔξοχον θεάμα τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου.

Ἐπειτα ἐπέστρεψαν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἀργοὶ καὶ νυσταγμένοι, ἐπερνοῦσαν τὰς θερμὰς ὥρας τῆς ἡμέρας.

Τὸ ἀπόγευμα, ἀπὸ τὰς πέντε, ἐξήρχοντο πάλιν εἰς τὴν ταρατσαν καὶ ἐκεῖ, μετὰ τὰ μάτια προσηλωμένα εἰς τὸ λαμπρὸν πανόραμα τῆς ἀγρίας ἐκείνης φύσεως, ἤρχιζαν τὴν στερεότυπον συνομιλίαν: πόσον καλὸν θὰ ἐχρειάζετο ὁ κ. Ρισανέλ διὰ νὰ εὕρῃ χρήματα καὶ νὰ πληρώσῃ τοὺς ληστάς; πότε ὁ Λουλού θὰ ἐπανεῖλεπε τοὺς γονεῖς του καὶ ὁ Τζούλης τὸν καλὸν ἀρχιμάγειρον πατέρα του;

— Φυλακισμένοι ἡμῶν καὶ ἐπὶ Παρίσι, ἔλεγεν ὁ δυστυχὴς Λουλού· ἀλλὰ τί νὰ σοῦ πῶ, ἐκείνη τῇ φυλακίῃ τὴν προτιμῶ ἀπὸ αὐτῇ!

Ὁ Τζούλης ἤκουε τὰ παράπονα τοῦ φίλου του ἀπαθῶς. Ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐμε-

λετοῦσα κάποιοι σχέδιον. Μαζὺ μὲ τὴν χρῆσιν τῶν ποδῶν του ἀνέλαβε καὶ ὅλην τοὺ τὴν εὐθυμίαν καὶ κάθε τὸσον ἔλεγεν εἰς τὸν Λουλού:

— Ἀς εἶνε ὅμως* ἂν ἔχουν σκοπὸ νὰ μᾶς ἀρίσουν πάρα πολὺν καιρὸ ἐδῶ μέσα, πρέπει νὰ τοῦ δίνουμε!... Ἄ, ἐγὼ ἄρχισα νὰ βαριέμαι πολὺ αὐτὸ τὸ Πάλας-Ὁτέλ... Γκαρσόν! τὸ λογαριασμὸ κ' ἐν ἀράξει!

— Νὰ φύγωμε; ἀπεκρίνετο ὁ Λουλού· μὰ πῶς; Καὶ περὰ νὰ εἴχαμε, πάλι δὲν θὰ μπορούσαμε.

Ἡ ὄψις τοῦ μαθητευομένου ἐφωτίσθη.

— Ἀκριβῶς, εἶπε, εἶνε ζήτημα πτερῶν... ἄρισε νὰ ἰδοῦμε!

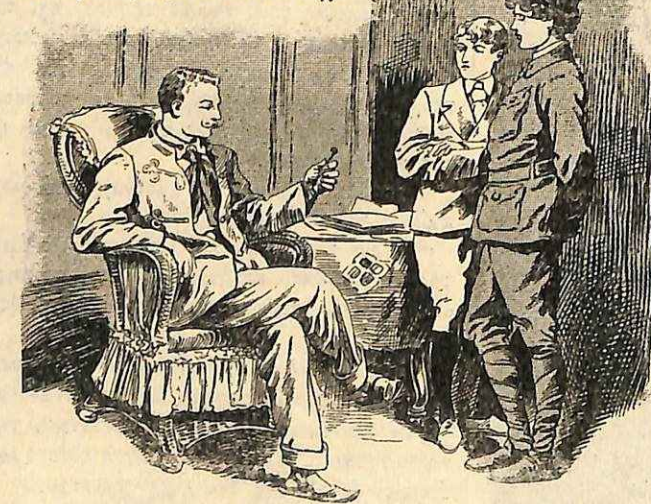
— Μὰ τί ἐννοεῖς; ἠρώτησεν ὁ υἱὸς τοῦ ἑκατομμυριούχου, ἀνυπομονήσας ἀπὸ τὰς μυστηριώδεις φράσεις τοῦ φίλου του.

— Περιμένε λιγάκι ἀκόμη καὶ θὰ μάθῃς! τοῦ εἶπεν ὁ Τζούλης. Πῶς φαίνεται ὅτι δὲν ἀνετράφης ἐσὺ γιὰ νὰ ἴδῃς ὑπομονή!

«Ο Κατακτητής»

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἅμα αἱ βωβαὶ ὑπῆρται ἐσθίωνον τὸ τραπέζι καὶ ἐξῆλθον, κλειδῶσασαι, ὥπως πάντοτε, τὴν μεγάλην θύραν, ὁ Τζούλης ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἓν μικρὸν ἐργαλεῖον.

Ἦτο ἓν εἶδος τελειοποιημένου ἀγκίστρου, τὸ ὅποιον εἶχε

«Ο κομψὸς κύριος ἐπῆρε τὸ ἀγκίστρον...»

κατασκευάσῃ μόνος του ἀπὸ ἑνα πηροῦν, μεταχειρισθείς ὡς λίμαν τὰς σκληρὰς πέτρας τοῦ τοίχου.

— Τ' εἶν' αὐτὸ, ἠρώτησεν ὁ Λουλού, νομίσας ὅτι ὁ φίλος του τοῦ εἶχε κάμη κα-

νένα παιγνίδι, διὰ νὰ περῶν τὰς ὥρας του. — Αὐτὸ, ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης, εἶνε ἓν θαυμάσιον ἐργαλεῖον, νεωτάτου τύπου, ποῦ θὰ τοῦ ἄξιζε νὰ θραβευθῇ εἰς τὴν Ἐκθεσιν.

— Καὶ τί θὰ τὸ κάμῃς; — Τώρα θὰ ἰδῇς.

Εὐρίσκοντο τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὴν αἴθουσαν, τῆς ὁποίας οἱ τοῖχοι ἐκαλύπτοντο ἀπὸ βιβλιοθήκας.

Ὁ Τζούλης διηθύνθη εἰς ἓν ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἐρμάρια καὶ εἶπε:

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί ἔχει μέσα. Αὐτὸ θὰ εἶνε διασκεδαστικώτερον, παρὰ νὰ καθύμασσε καὶ νὰ ξύνωμε τὰ νύχια μας.

Εἰσῆγαγε τότε τὸ ἐργαλεῖον του εἰς τὴν κλειδαριάν καὶ μετὰ τρεῖς-τέσσαρας δοκιμάς, ἐφώνησε μὲ χαράν:

— Νὰ το!

Ἀμέσως τὸ ἐρμάρι ἐκεῖνο ἦνοιξε, καὶ ἀπεκαλύφθη μία συλλογὴ βιβλίων, ἡ ὁποία κατενθουσίασε τὸν μαθητευόμενον.

Ἦσαν διάφορα συγγράμματα νομικά, ἐπιστημονικά, ναυτικά, μεταλλειολογικά, μία συλλογὴ τῶν περιφήμων δικῶν τοῦ κόσμου, ὅλη ἡ σειρὰ τοῦ Σέρλοκ Χόλμς καὶ τοῦ Ἀρσὲν Λουπὲν, καὶ τέλος καμμιὰ ἐκατοστὴ μυθιστορήματα.

Ὁ Τζούλης ἔφαγεν εἰς αὐτὰ τὰ βιβλία ὡς διὰ νὰ εὕρῃ τὸ πλέον ἐνδιαφέρον, καὶ ἔφαγε ἀνέκτακτος:

— Νὰ! αὐτὸ εἶνε!

Ἐκρατοῦσε ἓνα μέγαλον βιβλίον, εἰς σχῆμα γεωγραφικοῦ Ἀτλαντος, τὸ ὅποιον ἀπέθεσεν ἀνοικτὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ὁ Λουλού ἐσκύψεν ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὅρον του καὶ ἔκαμε κίνημα ἐκπλήξεως, ἰδὼν εἰς τὸ μέσον μιᾶς σελίδος τὴν εἰκόνα ἑνὸς ἀνθρώπου, τριακονταετοῦς περίπου καὶ κομψότατα ἐνδεδυμένου, τὸν ὅποιον ἀνεγνώρισεν ἀμέσως.

— Μ' αὐτὸς εἶνε ὁ κύριος Δίκ, εἶπεν, ὁ φίλος τοῦ μπαμπᾶ, ποῦ ἤρχετο ἐπὶ σπῖτι μας, τώρα τελευταῖα, καὶ ἔπαιζε μαζὶ τοῦ σκάνι.

— Ἄ μπᾶ! ἔκαμνεν ὁ Τζούλης. Ὅπως δὴ ποτὲ, θὰ μάθωμε τώρα ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος, γιατί ἔχει ἀπὸ κάτω ἓν ἀπόσπασμα ἀπὸ ἐφημερίδα.

Καὶ ἀνέγνωσε τὰς ἀκολουθοῦσας γραμμάς, κολλημένας κάτωθεν τῆς εἰκόνης:

«Ο Κατακτητής:—

Εἶμεθα εὐτυχεῖς παρέχοντες εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας πληροφορίας τῶσον πε-

ριέργους ὅσον καὶ ἀγνώστους, περὶ ἑνὸς μυστηριώδους προσώπου, ἐντέλως μυθιστορηματικοῦ, τὸ ὅποιον εἶνε γνωστὸν εἰς τὴν ἀστυνομίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὁ Κατακτητής.

Τὰ τελευταῖα πέντε ἔτη, ὁ Κατακτη-

τῆς αὐτὸς ἀνεμίσθη εἰς ὅλα τὰ μεγάλα ληστρικά καὶ λωποδυτικὰ ἐγκλήματα τοῦ κόσμου.

«Ἰχνη τῆς συνεργασίας τοῦ ἀνευρίσκοντα εἰς τὴν κλοπὴν τῶν ἑξ ἑκατομμυρίων ἀπὸ τὴν Τράπεζαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἰς τὴν ἐπιθεσιν κατὰ τοῦ ταχυδρομικοῦ τρεῖνου τοῦ Φονταινερμπλώ, εἰς τὴν πολυμερὴν ἀπόπειραν ληστείας τὴν γενομένην ἐπὶ τοῦ ὑπερωκεανείου Δα Τουραίν, καὶ τέλος εἰς τὴν ληλασίαν τοῦ Μουσείου τοῦ Νεβέρ.

«Ὁ τυχοδιώκτης αὐτὸς καταδιώκεται λυσσώδως ἀπὸ ὅλας τὰς ἀστυνομίας τοῦ κόσμου, καὶ ὅμως μέχρι τοῦδε διέφυγε. Μόνον τῷ 1911 συνελήθη εἰς τὸ Λονδὶνον ὑπὸ τοῦ διαστήμου Ἀστυνομικοῦ Μπέλικ, ἀλλὰ κατῴρωσε νὰ θραπεύσῃ ὑπὸ πολὺ περιέργους περιστάσεις, μαρτυρούσας ὅτι ἔχει συνενόχους μυστηριώδεις καὶ ἰσχυροῦς.

«Φαίνεται ἄλλως, ὅτι ἡ καταπληκτικὴ ἐργάνωσις τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ λωποδύτου ἔχει διακλαδώσεις εἰς ὅλας τὰς χώρας τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Παντοῦ εἶνε ἐγκατεστημένοι πράκτορές του, οἱ ὅποιοι τῷ ὑποδεικνύουν καὶ τῷ προετοιμαζοῦν τὰ μεγάλα κόλπα.

«Τὴν τελευταίαν στιγμὴν ὁ καλὸς σας Δίκ παρουσιάζεται, ὁρᾷ, ἐξαφανίζεται, καὶ εἰς τὴν κολοσιάναν του περιουσίαν προστίθενται ἀκόμη μερικὰ ἑκατομύρια.

«Ἡ σύλληψίς του εἶνε ἀκατόρθωτος, διότι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει, φαίνεται, τὸ χάρισμα νὰ εἶνε πανταχοῦ παρών. Μόλις σημειωθῇ ἡ παρουσία του εἰς τὸ Παρίσι, μανθάνουν ἔφαγε ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὸ Βουένος Ἀῖρες. Καὶ μολοντί ἀποτελεῖ τὸν στόχον ὅλων τῶν ἀστυνομικῶν τοῦ κόσμου. μολοντί ἔχει ἐπικηρυχθῇ, καὶ μολοντί ὁ μοναδικὸς πόντος δέκα χιλιάδων ἀνθρώπων εἶνε ἡ σύλληψίς του, ὁ μέγαλος αὐτὸς λωποδύτης κατορθώνει νὰ διαφύγῃ ὅλα τὰ δίκτυα ποῦ εἶνε στημένα ἐναντίον του.

«Μετὰ τὴν κλοπὴν τῆς Τραπεζῆς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, δὲν ἠκούσθη πλέον τίποτε περὶ τοῦ Κατακτητοῦ. Μερικαὶ ὅμως τολμηραὶ ληστεῖαι, αἱ ὁποῖαι συνέβησαν ἐσχάτως εἰς τὸ Ρίο-Νέγκρο τῆς Ἀργεντινῆς, φαίνεται ὅτι εἶνε ἰδικὰ του κατορθώματα ἢ τουλάχιστον κανενὸς ἐκ τῶν πρακτῶν του.

«Ὅπως δὴ ποτὲ, εἰμποροῦμεν νὰ εἶμεθα βέβαιοι, ὅτι εἰς τὴν ἡμερίαν κανενὸς ἀπὸ τὰ πολυάριθμα κρυψόγέτα του, ὁ κακουργὸς προετοιμαζέει καμμιάν νέαν ἐκλεκτικὴν ἐπιχείρησιν. Ἀς ἀναμένωμεν!»

Ἀφοῦ ἐτελείωσεν αὐτὴν τὴν ἀνάγνωσιν, ὁ Τζούλης ἔμεινε μίαν στιγμὴν σκεπτικὸς καὶ ἔπειτα ἠρώτησε τὸν Λουλού:

— Εἰσὶν βέβαιοι, ὅτι ὁ κύριος ποῦ παριστᾷ αὐτὴ ἡ εἰκὼν, εἶνε ὁ ἴδιος ποῦ ἤρχετο εἰς τὸ σπῖτι σας;

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς.

Ὁ μπαμπᾶς τὸν ἐγνώρισε ἐπὶ Λέσχη· μὰς εἶπε μάλιστα, ὅτι ἦταν ἓνας ὑπερπλούτος Ἀγγλος καὶ ἐφαίνετο πολὺ ὑπερήφανος γιὰ τὴν γνωριμίαν του.

Ὁ μαθητευόμενος ἐσηκώθη.

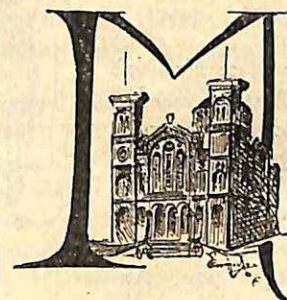
(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΑΘΕΪΣΤΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

Εἰς τὴν πρώτην πολλοί, ποῖοι εἶνε αὐτοὶ οἱ ἀθεῖσταί τοῦ Βόλου, οἱ ὅποιοι δικάζονται ὅλον ἐν τὸ Ναύπλιον καὶ τί ἰδεάν ἔχω δι' αὐτὴν τὴν δι-

κην. Ἐκτός τοῦ κ. Δελμούζου — τοῦ πρώην διευθυντοῦ τοῦ Προτύπου Παρθενωγαίου Βόλου, τὸν ὅποιον κάποτε ἐγνώρισα ολίγον εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τοῦ ὁποίου ἐδιδάξα μερικὰς μελέτας παιδαγωγικάς, — δὲν γνωρίζω κανένα ἄλλον. Οὕτε τὴν δικογραφίαν βέβαια ἐμελέτησα, διὰ νὰ ξέρωμ τι ἔκαμαν καὶ διατί ἀκριβῶς κατηγοροῦνται αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι. Μόνον εἰς τὰς ἐφημερίδας βλέπω κάποτε τηλεγραφικὰς περιλήψεις τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης. Καὶ ἀπὸ αὐτὰς ἐσχημάτισα τὴν ἰδεάν, ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς κατηγορουμένους εἶνε, νὰ σᾶς τὸ πῶ κα-θαρά, μισοπάλαβοι. Ἀνθρωποὶ δηλαδὴ μὲ χαλασμένα κεφάλια, οἱ ὅποιοι, εἴτε ἐδιδάσαν φυλλάδες ἄλλων παλαδῶν, εἴτε δὲν ἠμπόρεσαν νὰ καταλάβουν καὶ νὰ χωνεύσουν μερικὰς ἐπιστημονικὰς θεωρίας — π.χ. τὴν δαρβινικὴν θεωρίαν τῆς ἐξελίξεως, — ἐφθασαν εἰς τὰ παραλογώτερα τῶν συμπερασμάτων, π.χ. ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός! Τὸ δὲ χειρότερον, ἐννοοῦσαν νὰ κάμνουν καὶ ἐπίδειξιν τῆς σοφίας των, ἢ νὰ προσηλυτίζον εἰς τὴν ἀθείαν καὶ ἄλλους, ομιλοῦντες, συζητοῦντες καὶ... βλασφημοῦντες δημοσίᾳ.

Δυστυχῶς, πολλοὶ ἄνθρωποι τὴν παθαίνουν ἐστὶ. Ἡμιμέλει καὶ ἀκριτοί, διαδίδουν ὅ,τι τύχη, παραγερρίζουν τὸ κεφάλι των μὲ γνώσεις ἀτάκτους, παρεξηγοῦν τὴν ἐπιστήμην, μὲ τὴν ὁποίαν ἀτελέστατα γνωρίζονται, συγχέουν τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα μανθάνουν ὡς ἐπιτομῆς ἐκ τῆς ἀκροῆς καὶ ἐπιπολαῖας, καὶ καταγυνοῦν ἄθεοι. Ἐν ὀνόματι δὴθεν τῆς Ἐπιστήμης! Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐννοήσῃτε τὴν σύγχυσιν καὶ τὴν πλάνην τῶν δυστυχῶν αὐτῶν ἀνθρώπων, ἀρκεῖ νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι ὁ Δαρβίνος ὁ ἴδιος, τὸν ὅποιον διαρκῶς

ἐπικαλοῦνται, κάθε ἄλλο ἦτο παρὰ ἄθεος Ἀπεναντίας ἐπίστευεν, ὅτι ἡ θεωρία του περὶ ἐξελίξεως ἀνεδείκνυεν ἀκόμη περισσότερον τὴν δύναμιν καὶ τὸ μεγαλεῖον ἑνὸς Θεοῦ Δημιουργοῦ. Κάθως θὰ ἠκούσατε, ὁ Δαρβίνος, ἓνας Ἀγγλος φυσιοδίης, ἀπὸ τοὺς πλέον μεγάλους, ἐφθασε διὰ τῶν παρατηρήσεών του εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὰ ζῶα δὲν ἐπλάσθησαν ὅλα διὰ μιᾶς, ἀλλ' ὅτι ἀπὸ δύο ἢ τρεῖς ἀρχικοὺς τύπους, παρήχθη βαθμίδων διὰ τῆς ἐξελίξεως ὅλη αὐτὴ ἡ ποικιλία τῶν ζῴων ἐίδων. Καὶ λέγει ὁ μέγας ἐπιστήμων Δαρβίνος εἰς τὸ τέλος ἑνὸς τῶν συγγραμμάτων του: Κατὰ τί θλάπτει ἡ θεωρία μου τὴν ἰδεάν τοῦ Θεοῦ; Εἴτε ἐπλάσθησαν ὅλα τὰ ζῶα χωριστά, εἴτε ἐγενίαν εἰς τὴν ἀρχὴν δύο-τρία, ἢ ἓνα μόνον πρωτόζωον, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐσχηματίσθησαν τὰ ἄλλα, δὲν εἶνε τὸ ἴδιον; Καὶ μάλιστα, ἡ δημιουργικὴ δύναμις τοῦ Θεοῦ δὲν φαίνεται ἀκόμη θαυμαστοτέρα καὶ μεγαλοπρεπεστέρα, ὅταν παραδεχθῶμεν, ὅτι ἐν μόνον πρωτόζωον ἐπλάσθη ὑπ' Αὐτοῦ οὕτω πως, ὥστε νὰ παραγάγῃ ὅλοκληρον τὸ ζῴον βασιλεῖον; — Βλέπετε, ἀγαπητοί μου, ὅτι καὶ τὴν θεωρίαν τοῦ Δαρβίνου εἰμπορεῖ νὰ παραδέχεται κανεὶς, καὶ πάλιν νὰ πιστεύῃ εἰς Θεὸν δημιουργόν καὶ κύριον τοῦ παντός. Καμμιὰ ἄλλη ἐπίσης «ἐπιστημονικὴ» θεωρία δὲν εἰμπορεῖ νὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὸ συμπέρασμα τῆς ἀθείας. Οἱ ἐπιστήμονες μελετοῦν καὶ ἐξηγοῦν τὰ φυσικὰ φαινόμενα· ἀλλὰ σταματοῦν εἰς τὸ πρῶτον αὐτῶν Αἰτίον, τὸ ὅποιον διὰ τὴν Ἐπιστήμην εἶνε μυστήριον ἀνεξερευνήτον. Ὅλοι δὲ συμφωνοῦν, ὅτι τὸ πρῶτον αὐτὸ Αἰτίον, τὸ ἔξω τῶν ὀρίων καὶ τῆς δικαιοδοσίας τῆς Ἐπιστήμης, εἶνε ὁ Θεός. Ὅταν λοιπὸν ἀκούτε, ὅτι ὁ Ἀλφά ἢ ὁ Βῆτα εἶνε ἄθεος ἀνὸν καὶ ἐνὸν καὶ τῆς Ἐπιστήμης, νὰ λέτε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἄμαθης, ἀνόητος, παλαβός.

Δὲν ἐπεται ὅμως ἐκ τούτου, ὅτι εἶνε καὶ διὰ τὴν λαίμητόμον ἢ διὰ τὴν φυλακὴν! Οἱ πλανώμενοι περὶ τοῦ Θεοῦ εἶνε δυστυχεῖς ἄνθρωποι, ἄξιοι οἴκτου ἢ τὸ πολὺ-πολὺ φρενοκομείου. Ὅχι ὅμως καὶ τιμωρίας. Δι' αὐτὸ θὰ ἠκούσατε ἴσως ἢ ὅτι ἐδιδάξατε εἰς ἐφημερίδας, ὅτι ἡ δίκη τοῦ Ναυπλίου εἶνε μεσαιωνισμὸς καὶ βαρβαρότης. Ἐπέρασεν ἡ ἐποχὴ ποῦ ἐστελλαν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὰ βασανιστήρια διὰ τὰς θρησκευτικὰς τῶν ἰδεῶν. Σήμερον εἶνε καθίνας ἐλεύθερος νὰ ἔλῃ τὴν ἰδεάν του, εἴτε ὀρθὴν εἴτε ἐσφαλμένην. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ὁ πολιτισμός. Σᾶς εἶπα τί ἰδεάν ἔχω περὶ τῶν ἀθῶν τοῦ Βόλου. Ἀλλ' ἂν ἤμουν δικαστῆς ἐγὼ, δὲν θὰ τοὺς κατεδίκαζα. Ἐκτός ἂν ἔχουν κάμη καὶ καμμιάν κακὴν πράξιν, κανὲν ἐγκλημα. Διότι δὲν θὰ ἤθελα νὰ μὲ καταδικάσῃ καὶ ἐμὲ ἓνας ἄλλος δικαστῆς, ὁ ὁποῖος θὰ εἶχε τυχὸν ἄλλας ἰδεᾶς ἀπὸ τὰς ἰδικὰς μου.

Σας ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· Ίδε σελ. 157)

Η συμμορία Πλόκ ανέπνευσεν, όταν έν-
νόησε ότι απαλλάχθηκε από τον Έρβελιν.

Έν τῷ μεταξύ ὁ γιατρός Καχὺ, μετὰ
τῇ δευτέρᾳ του ἐπίσκεψι στο σπίτι τοῦ
Λερά, κατέθηκε τὴν λεωφόρον τῆς πολί-
χνης. Ἐκεῖ ἐπῆρεν ἕνα ἀμάξι καὶ εἶπε
στὸν ἀμαξηλάτην :

— Πήγαινε με στὴν προκυμαία τῶν
Χρυσόχρῶν, στὴν Δημοσίᾳ Ἀσφάλεια.

Ἐφθασε στὴ Δημοσίᾳ Ἀσφάλεια μετὰ
τὸ μεσημέρι, κατὰ τὰς δωδεκάμισῃ, καὶ μό-
λις ἐπρόλαβε τὸν κ. Κράμπ, τὸν διευθυ-
τὴν τῆς δημοσίας ασφαλείας, ποῦ ἐτοιμά-
ζετο νὰ φύγῃ γιὰ νὰ γευματίσῃ.

Ὁ κ. Κράμπ ἐγνώριζε τὸν γιατρὸν
Καχὺ καὶ τὸν ὑπεδέχθη ἐγκαρδίως.

— Πῶς ἐδῶ, γιατρέ, τέτοια ὥρα;

— Πῶς ἐδῶ, κύριε Κράμπ; Ἡ ἀστυ-
νομία σας, μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶνε περὶ ἄ-
σχημα διοργανωμένη, ἀφοῦ ἀκόμη δὲν ξέ-
ρετε τίποτε.

— Τί λοιπόν, τί συμβαίνει;

— Ἐνας ἀστυφύλαξ, ὁ Έρβελιν, σκο-
τώθηκε αὐτὴ τῇ νύκτι.

— Ὁ Έρβελιν! Τί μοῦ λέτε! ἔκαμν ὁ
κ. Κράμπ κάτωχρος. Ὁ Έρβελιν σκοτώ-
θηκε! Μὰ πῶς; ἀπὸ ποῖον;

— Μὰ ἀπ' τῇ συμμορίᾳ Πλόκ.

— Τί δυστύχημα! Τί φοβερὸ δυστύ-
χημα!

— Γι' αὐτὸν ναί. Ἀλλ' ἄς εἰμεθα πιὸ
ψύχραιμοι. Ἐνας ἀστυνομικὸς περισσύτε-
ρὸ ἢ ἕνας ὀλιγώτερος, τὸ ἴδιον κάνει! Ὁ ἀντι-
καταστήσετε τὸν Έρβελιν κ. ἢ δου-
λειὰ τελειώνει.

— Κύριε Καχὺ, ὁ Έρβελιν δὲν
ἀντικαθίσταται!

— Ἀλήθεια ἰὼ, πόσο μ' εὐχαρι-
στεῖτε μετὰ τὴν ἐμολογία σας αὐτῇ,
κύριε διευθυντά!

Καὶ μονομιᾶς ὁ γιατρός Καχὺ
ἐβγάλε τὴν ψεύτικη μύτη του, τὸ
ψεύτικο γεγάι του καὶ τὴν περού-
κα του, καὶ
ξαναγένηκε
Έρβελιν.

— Ἄ!

πὸννρὲ, ἀ-
νεφώνησεν ὁ
κ. Κράμπ.
πῶς μ' ἐτρό-
μαξες!

— Σοῦτ!

ἔκαμν ὁ Έρ-
βελιν, πρέπει γιὰ μερικὰς ἡμέρας ὅλοι νὰ
με νομίζουν πεθαμένο.

Καὶ διηγήθηκε στὸν διευθυντὴ του ὅλα
τὰ καθένεστα ποῦ μόλις εἶνε γνωστά.

— Μόλις, εἶπε, εἶχα ἀκούσῃ τὸν Πλόκ
νὰ ὀμιλῇ γιὰ τὴν κλοπὴ τῆς λειψανοθή-

κῆς, κ. ἕνα κεραμίδι ἐγλύστρησε κάτω ἀπ'
τὸ πόδι μου κ. ἔπεσε στὴν αὐλή. Ἐσπευσα
πρὸς τὸ σχοινί μου μὲ τοὺς
κύμπους γιὰ νὰ ξεφύγω.

Ἀλλὰ τῇ στιγμῇ ποῦ ση-
κωνόμουν ἔρθιος γιὰ νὰ πε-
ράσω στὴ διπλανή στέγη,
ἐπυροδόλησαν ἐναντίον μου
δυὸ φορές. Ἡ μία σφαῖρα
ἐτρέπυσε
τὸ καπέλο
μου.

Ἐγὼ ὁ-
μῶς δὲν
ἐπαθα τί-
ποτε καὶ
βρέθηκα προσυλαχμένος πίσω ἀπὸ
τὴν καπνοδόχον. Ἀμέσως μοῦ ἤλ-
θε ἡ ἰδέα νὰ προσποιηθῶ ὅτι ἔ-
πεσα ἀπ' τὴ στέγη γιὰ ν' ἀποφύ-
γω τὴν καταδίωξι. Ἐπῆρα δυὸ
τρεῖς χούφτες ἀσθέσι καὶ τοῦδλα
καὶ τῆς ἔρριξα κάτω στὴν αὐλή
μαζὶ μὲ τὸ καπέλό μου. Ἀπ'
τῇ διπλανῇ αὐλῇ οἱ λησταὶ δὲν
μποροῦσαν νὰ ἰδοῦν τίποτε, τ' ἄ-
κουσαν ὅμως ὅλα. Καὶ ὑστερα ἀπὸ δυὸ λε-
πτὰ ἤμουν ἐν ἀσφαλείᾳ στοῦ φίλου μου
Λερά.

— Μὰ γιατί, ἐρώτησε ὁ κ. Κράμπ,
ὅλη αὐτὴ ἡ σκηνὴ μὲ τὸν γιατρὸ καὶ μετὰ
τὴν ἀμαξία τοῦ νοσοκομείου, ποῦ τὴν ὠδή-
γησαν στὸ νεκροσκοπεῖον;

— Γιατὶ ἐπρεπε νὰ βγῶ ἀπ' τὸ σπίτι
τοῦ φίλου μου ἀπαρτήρητος. Καὶ δὲν ἀμ-
φύβαλλα, ὅτι οἱ λησταὶ παραμόνευαν. Ἐπέ-
τυχα τὴν ἀμαξία τοῦ νοσοκομείου χάρις
εἰς τὰς φροντίδας τοῦ γιατροῦ Καχὺ, ποῦ
εἶχε ἀκόμη
τὴν κλωσύ-
νη νὰ μοῦ
δανείσῃ ἕνα
καπέλλο του
καὶ μιὰ βε-
διγκότα του.

Ὁ Λουδοβί-
κος Λερά ἐ-
πῆγε εἰς τὸ
σπίτι τοῦ
γιατροῦ καὶ
ἐπῆρε τὸ κα-
πέλλο καὶ τὴ
βεδιγκότα.

Κι' ἀπὸ 'κεῖ
ἐπῆγε εἰς τὸ
σπίτι τοῦ
γιατροῦ καὶ
ἐπῆρε τὸ κα-
πέλλο καὶ τὴ
βεδιγκότα.

Κι' ἀπὸ 'κεῖ
ἐπῆγε εἰς τὸ
σπίτι τοῦ
γιατροῦ καὶ
ἐπῆρε τὸ κα-
πέλλο καὶ τὴ
βεδιγκότα.

Κι' ἀπὸ 'κεῖ
ἐπῆγε εἰς τὸ
σπίτι τοῦ
γιατροῦ καὶ
ἐπῆρε τὸ κα-
πέλλο καὶ τὴ
βεδιγκότα.

Κι' ἀπὸ 'κεῖ
ἐπῆγε εἰς τὸ
σπίτι τοῦ
γιατροῦ καὶ
ἐπῆρε τὸ κα-
πέλλο καὶ τὴ
βεδιγκότα.

Κι' ἀπὸ 'κεῖ
ἐπῆγε εἰς τὸ
σπίτι τοῦ
γιατροῦ καὶ
ἐπῆρε τὸ κα-
πέλλο καὶ τὴ
βεδιγκότα.

Κι' ἀπὸ 'κεῖ
ἐπῆγε εἰς τὸ
σπίτι τοῦ
γιατροῦ καὶ
ἐπῆρε τὸ κα-
πέλλο καὶ τὴ
βεδιγκότα.

Κι' ἀπὸ 'κεῖ
ἐπῆγε εἰς τὸ
σπίτι τοῦ
γιατροῦ καὶ
ἐπῆρε τὸ κα-
πέλλο καὶ τὴ
βεδιγκότα.

Κι' ἀπὸ 'κεῖ
ἐπῆγε εἰς τὸ
σπίτι τοῦ
γιατροῦ καὶ
ἐπῆρε τὸ κα-
πέλλο καὶ τὴ
βεδιγκότα.

Κι' ἀπὸ 'κεῖ
ἐπῆγε εἰς τὸ
σπίτι τοῦ
γιατροῦ καὶ
ἐπῆρε τὸ κα-
πέλλο καὶ τὴ
βεδιγκότα.

Κι' ἀπὸ 'κεῖ
ἐπῆγε εἰς τὸ
σπίτι τοῦ
γιατροῦ καὶ
ἐπῆρε τὸ κα-
πέλλο καὶ τὴ
βεδιγκότα.

Κι' ἀπὸ 'κεῖ
ἐπῆγε εἰς τὸ
σπίτι τοῦ
γιατροῦ καὶ
ἐπῆρε τὸ κα-
πέλλο καὶ τὴ
βεδιγκότα.

Κι' ἀπὸ 'κεῖ
ἐπῆγε εἰς τὸ
σπίτι τοῦ
γιατροῦ καὶ
ἐπῆρε τὸ κα-
πέλλο καὶ τὴ
βεδιγκότα.

Κι' ἀπὸ 'κεῖ
ἐπῆγε εἰς τὸ
σπίτι τοῦ
γιατροῦ καὶ
ἐπῆρε τὸ κα-
πέλλο καὶ τὴ
βεδιγκότα.

Κι' ἀπὸ 'κεῖ
ἐπῆγε εἰς τὸ
σπίτι τοῦ
γιατροῦ καὶ
ἐπῆρε τὸ κα-
πέλλο καὶ τὴ
βεδιγκότα.

Κι' ἀπὸ 'κεῖ
ἐπῆγε εἰς τὸ
σπίτι τοῦ
γιατροῦ καὶ
ἐπῆρε τὸ κα-
πέλλο καὶ τὴ
βεδιγκότα.

Κι' ἀπὸ 'κεῖ
ἐπῆγε εἰς τὸ
σπίτι τοῦ
γιατροῦ καὶ
ἐπῆρε τὸ κα-
πέλλο καὶ τὴ
βεδιγκότα.

Κι' ἀπὸ 'κεῖ
ἐπῆγε εἰς τὸ
σπίτι τοῦ
γιατροῦ καὶ
ἐπῆρε τὸ κα-
πέλλο καὶ τὴ
βεδιγκότα.

Κι' ἀπὸ 'κεῖ
ἐπῆγε εἰς τὸ
σπίτι τοῦ
γιατροῦ καὶ
ἐπῆρε τὸ κα-
πέλλο καὶ τὴ
βεδιγκότα.

λου τίποτε ἀπὸ τὸ πρόγραμμά τους καὶ ὅα ἔ-
νεργήσουν ἀρθεα. Τὴν Τετάρτη ὁμῶς, στὰς
ἐννέα τὸ βράδυ, ὅα εἶμαι κ. ἐγὼ στὸ
σταθμὸ τοῦ ἀγίου Λα-
ζάρου γιὰ νὰ τοὺς πα-
ρακολουθῶ. ὅα σὰς
παρακαλέσω μόνο νὰ
μοῦ δώσετε τὴν ἄδεια

«Μετὰ εἴκοσι λεπτά ὁ γιατρός ἀνεχώρησε.»
(Σελ. 157, στ. γ')

νὰ προσλάβω στὴν ἀποστολὴ αὐτὴ καὶ τὸν
συνάδελφό μου Δυβάλ.

— Τὸν Δυβάλ καὶ ἀκόμη ποῖον ἄλλον;

— Μὰ ὁ Δυβάλ μονάχα ὁ ἀρκέσει.

— Ὅχι, δὲν ὁ ἀρκέσει. Οἱ λησταὶ ὅα
εἶνε τρεῖς καὶ ἡ πάλιν ὅα εἶνε ἄνιστος.

(Ἐπειτα συνέχεια) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

ΟΙ ΔΥΟ ΙΑΚΩΒΟΙ
ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ

Πρόσωπα :

ΚΥΡΙΑ ΚΛΑΡΙΑΟΥ, 60 ἐτῶν.
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, ἑγγονὸς τῆς, 15 ἐτῶν.
ΚΑΛΥΨΩ, ἑγγονὴ τῆς, 14 ἐτῶν.
ΙΑΚΩΒΟΣ, μικροανεμῖος τῆς, 14 ἐτῶν.
ΙΑΚΩΒΟΣ ἐξ Ἀθηνῶν, 13 ἐτῶν.
ΜΑΡΙΑ, ὑπηρετρία τῆς κυρίας Κλαρίδου.

Ἡ σκηνὴ εἰς μίαν ἐξοχὴν τῶν Ἀθηνῶν.
Ἀπλὴ αἴθουσα ὑποδοχῆς, παράθυρον εἰς τὸ
βάθος, θύραι δεξιὰ καὶ ἀριστερά, καθίσματα,
τράπεζαι, κτλ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ὁ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ καὶ ἡ ΚΑΛΥΨΩ, καθήμε-
νοι ἐμπρὸς εἰς μίαν τράπεζαν, ξεφυλ-
λίζουν μὲ ὀκνηρίαν εἰκονογραφημένα
περιοδικά.

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΚΛΑΡΙΑΟΥ εἰσερχομένη μὲ τὸ
καπέλο εἰς τὸ κεφάλι, κρατεῖ μίαν
ἐπιστολήν.

Κ. ΚΛΑΡΙΑΟΥ : — Ἰδοὺ ἕνα γράμμα ποῦ
μὰς φθάνει, καθὼς φαίνεται, ἔπειτα ἀπὸ
πολλὰς ἡμέρας, ἕνεκα τῆς κακογραμμένης
διευθύνσεως. Φαντασθῆτε ἐὰν εἶνε καὶ κατ-
επείγον!.. Ἀναγνωρίζω τὸν χαρακτήρα
τῆς ἀνεψιάς μου ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν. Γιὰ
νὰ ἰδοῦμε, τί μὰς γράφει; (Ἀνοίγει καὶ
ἀναγινώσκει) : Ἄ! νὰ καὶ ἕνα εὐχαρι-
στον γένον! μοῦ ἀναγγέλλει τὴν ἐπίσκεψιν

τοῦ υἱοῦ τῆς Ἰακώβου. Εἶμαι κατευχαρι-
στημένη, παιδιά μου, διότι σκέπτομαι ὅτι
ὁ ἐξάδελφός σας ὅα σὰς χαρίξῃ μίαν εὐχά-
ριστην συντροφίαν, τὴν ὁποίαν δὲν εὐρί-
σκετε δυστυχῶς εἰς ἐμέ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ καὶ ΚΑΛΥΨΩ : — ὦ γιαγιά!
Κ. ΚΛΑΡΙΑΟΥ (συνεχίζουσα τὴν ἀνά-
γνωσιν) : Καὶ νὰ ἰδῆτε, ὅτι φθάνει σή-
μερον, καθὼς γράφει, καὶ ἐγὼ ἔτυχε νὰ
ἔχω μεγάλην ἀνάγκην νὰ ἐξέλθω. ὅα
ὑπάγω εἰς μίαν γρατῖαν φίλην μου, ἡ ὁποία
ἀσθενεῖ, καὶ μοῦ ἐμήνυσεν ὅτι μὲ περι-
μένει ἀνυπομόνως.

ΚΑΛΥΨΩ : — Ἀλλά, γιαγιά, νομίζω ὅτι
ἐγὼ καὶ ὁ Ἀριστείδης ὅα ἡμπορέσωμεν
νὰ ὑποδεχθῶμεν τὸν Ἰακώβον, καὶ δὲν
πρέπει γι' αὐτὸ ν' ἀρίστετε νὰ σὰς περι-
μένῃ ἡ ἀρρωστητὴ φίλη σας.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (προθύμως) : — Ἐγὼ δέχομαι
ἡ Καλυψὼ, γιαγιά, ἐὰν ἔλθῃ, κατὰ τὴν
ἀπουσίαν σας, ὅα φερούμε ὅπως πρέπει.

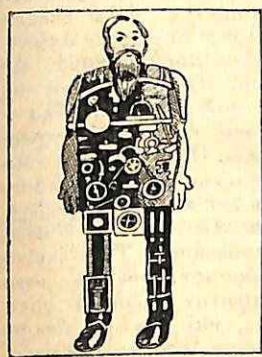
Κ. ΚΛΑΡΙΑΟΥ : — Εὐχαριστῶ, παιδιά μου,
γιὰ τὴν καλὴ σας διάθεσιν, καὶ πιστεύω
νὰ τὰ καταφέρετε καλὰ.

Κ. ΚΛΑΡΙΑΟΥ : — Εὐχαριστῶ, παιδιά μου,
γιὰ τὴν καλὴ σας διάθεσιν, καὶ πιστεύω
νὰ τὰ καταφέρετε καλὰ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : — Καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο. Ἀφοῦ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Καὶ ἄλλο αὐτόματον

Ἰδοὺ καὶ
ἄλλο αὐτόμα-
τον, κατασκευα-
σθὲν ὑπὸ Γάλλου
μηχανικοῦ,
ἀκόμη τελειό-
τερον ἀπὸ ἐκεῖ-
νο, τὸ ὁποῖον
ἐδημοσιεύσαμεν
εἰς προηγούμε-
νον φύλλον. Τὸ
αὐτόματον αὐ-
τό, κινούμενον
ἐπίσης δι' ἡλεκτρισμοῦ, περιπατεῖ, ὀμι-
λεῖ, τραγουδεῖ καὶ σφυρίζει ὡς ἀληθινὸς
ἄνθρωπος! Εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα εἶνε
γυμνόν, διὰ νὰ φαίνεται ὁ πολὺπλοκος
μηχανισμὸς του.

Ὀπτικὴ ἀπάτη

κατὰ σύμπτωσιν, ὥστε ὅταν τὸ κυττάξῃ

ΚΑΛΥΨΩ : — Μάλιστα, μάλιστα, γιαγιά,
πηγαίνετε καὶ μὴν ἀνησυχεῖτε, ὁ κάκωμεν
τὴν πρέπουσαν ὑποδοχὴν εἰς τὸν μικρὸν
αὐτὸν συγγενῇ, ὥς νὰ τὸν ἐγνωρίζαμεν
πρὸ πολλοῦ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : — Ἀλλῶς τε δὲν χρειάζε-
ται καὶ πολλὰ, ἕνα παιδί ποῦ ἐγεννήθη
καὶ ἔζησεν ἕως τώρα εἰς τὴν ἐξοχήν.

Κ. ΚΛΑΡΙΑΟΥ : — Ἄ, μὴ τὸν νομίζετε γιὰ
κανένα χωρικόν. Ὅχι! εἶνε πολὺ μορ-
φωμένος, καὶ πολὺ εὐγενὴς, καθὼς ἤκουσα.
Τέλος, ἄς μὴ χάνωμεν τὸν καιρὸν μας.
Ἐγὼ φεύγω καὶ ὅα ἔλθω ὅσο ἐνωρίτερα
μπορέσω. (Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ καὶ ΚΑΛΥΨΩ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, (μὲ ὕφος πονηρόν) : — Τί
σκέπτεσαι γι' αὐτὸν τὸν ἐξάδελφον ποῦ
μὰς ἔρχεται ἐστὶ ἔξαρνα;

ΚΑΛΥΨΩ (μὲ τὸ ἴδιον ὕφος) : — Ὅσα
καὶ νὰ λέγῃ ἡ γιαγιά, ἐγὼ τὸν θεωρῶ
μισο-χωρικόν, ἐὰν δὲν εἶνε καὶ ὀλοκληρὸς.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : — Καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο. Ἀφοῦ

καταστῇ εἰς μίαν ἐπαυλιν, μὲ ποίους ἄ-
λους ὅα συναναστρέφεται παρὰ μὲ χω-
ρικοὺς;

ΚΑΛΥΨΩ : — Ἀπορῶ πῶς ὁ πατέρας του,
ποῦ εἶνε τόσο πλούσιος, δὲν τὸν ἐστείλιν
εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ λάβῃ μίαν ἀνατρο-
φήν, ὅπως ἀρμόζει εἰς τὴν τάξιν του.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : — Ὑπάρχουν μερικοὶ ἄν-
θρωποι ποῦ δὲν ἐννοοῦν τὴν ὑπεροχὴν τῶν
Ἀθηνῶν... Τέλος πάντων, ὅα τὸν ἰδοῦμε
καὶ αὐτόν, δὲν πιστεύω ν' ἀργήσῃ ὅπου
εἶνε ὅα φανῇ, ἐὰν ἔλθῃ μὲ τὸν σιδηρόδρο-
μον τῶν τεσσάρων. Ἐὰν ἐπιλησιάζαμε ἔς τὸ
παράθυρον, ἴσως ὅα τὸν ἐδλέπαμεν ἐνω-
ρίτερα.

ΚΑΛΥΨΩ : — Ναί, ἀλλὰ ὅα φανοῦμε ὅτι
περιμένομε σὰν περίεργα ζῶα.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : — ὦ! γιὰ, ἕνα τέτοιο πρό-
σωπον, δὲν ἀξίζει τόσο προσύλαξις.

ΚΑΛΥΨΩ : — Ἀφίει ποῦ ὁ ἀκούσωμε
καὶ τὸν κρότο τῆς ἀμάξης;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : — Ποῖος ἀμάξης;

(Ἐπειτα συνέχεια)

Μετὰφρασις ΑΙΚ. Γ. Π.

Μετὰφρασις ΑΙΚ. Γ. Π.

Μετὰφρασις ΑΙΚ. Γ. Π.

Μετὰφρασις ΑΙΚ. Γ. Π.

Μετὰφρασις ΑΙΚ. Γ. Π.

Μετὰφρασις ΑΙΚ. Γ. Π.

Μετὰφρασις ΑΙΚ. Γ. Π.

Μετὰφρασις ΑΙΚ. Γ. Π.

Μετὰφρασις ΑΙΚ. Γ. Π.

Μετὰφρασις ΑΙΚ. Γ. Π.

Μετὰφρασις ΑΙΚ. Γ. Π.

Μετὰφρασις ΑΙΚ. Γ. Π.

Μετὰφρασις ΑΙΚ. Γ. Π.

Μετὰφρασις ΑΙΚ. Γ. Π.

Μετὰφρασις ΑΙΚ. Γ. Π.

καταστῇ εἰς μίαν ἐπαυλιν, μὲ ποίους ἄ-
λους ὅα συναναστρέφεται παρὰ μὲ χω-
ρικοὺς;

ΚΑΛΥΨΩ : — Ἀπορῶ πῶς ὁ πατέρας του,
ποῦ εἶνε τόσο πλούσιος, δὲν τὸν ἐστείλιν
εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ λάβῃ μίαν ἀνατρο-
φήν, ὅπως ἀρμόζει εἰς τὴν τάξιν του.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : — Ὑπάρχουν μερικοὶ ἄν-
θρωποι ποῦ δὲν ἐννοοῦν τὴν ὑπεροχὴν τῶν
Ἀθηνῶν... Τέλος πάντων, ὅα τὸν ἰδοῦμε
καὶ αὐτόν, δὲν πιστεύω ν' ἀργήσῃ ὅπου
εἶνε ὅα φανῇ, ἐὰν ἔλθῃ μὲ τὸν σιδηρόδρο-
μον τῶν τεσσάρων. Ἐὰν ἐπιλησιάζαμε ἔς τὸ
παράθυρον, ἴσως ὅα τὸν ἐδλέπαμεν ἐνω-
ρίτερα.

ΚΑΛΥΨΩ : — Ναί, ἀλλὰ ὅα φανοῦμε ὅτι
περιμένομε σὰν περίεργα ζῶα.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : — ὦ! γιὰ, ἕνα τέτοιο πρό-
σωπον, δὲν ἀξίζει τόσο προσύλαξις.

ΚΑΛΥΨΩ : — Ἀφίει ποῦ ὁ ἀκούσωμε
καὶ τὸν κρότο τῆς ἀμάξης;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : — Ποῖος ἀμάξης;

(Ἐπειτα συνέχεια)

Μετὰφρασις ΑΙΚ. Γ. Π.

γράφεσέ το εἰς κοινὸν χαρτὶ μὲ μαζύρην μελά-
νιν·) **Ναυτάκι** τοῦ Ἀβέρωφ (ναί, περισ-
σεύουν δύο-τρία λυσόγαρτα, διότι εἰμπορεῖ νὰ
χάσῃ κανεῖς κανένα, γὰρ τὸ μουντζουρώσῃ κλπ.
διὰ τὸ ἄλλο, ἰδὲς τί λέγω παραπάνω·) **Μαγ-**
μαρωμένον Βασιλῆαν (ἔστειλα·) **Μίαν Μαγ-**
γαρίταν (ὥραία ἡ ἐκδρομὴ;) **Ἦρωα** τῆς Τζου-
μαγιάς, **Δωδωναίου**, **Ἀφροισμένου Πέλαγος**,
Ἑλλὰς Χαῖρε, **Φάρον** τῆς **Αἰγίνης**, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 22αν
Ἀπριλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 144ος Διαγωνισμός Λύσεων

Ἀπριλίου-Ιουλίου.

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26ης Ἰουνίου).

205. Δεξιόγραφος

Μία νότα μὲ σχῆμα
Ἄν ἐνώσω γνωστό,
Νῆσι παραρῆμα
Θὰ σοὺ κάμω μικρό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δωδωναίου

206. Στοιχειόγραφος

Τὸ κεφάλι τοῦ τοῦ βγάζεις
Καὶ τὸν τράχηλο τοῦ ἄλλαζεις·
Καὶ μὲ τοῦτο στὸ λεπτό,
Φίλε λῦτα, θεὰ εὐχῆς,
Ἀπὸ ρήτορα παλῆρό,
Τὸν φιλόσοφο ποὺ ξεῖρεται.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας

207. Ἀναγραμματισμός

Ὁρατο ζῶον, οἰκιστὸν
Εὐρύς θὰ σχηματίσῃς,
Ἀρκεῖ ποτάμι· Ἰσπανικὸν
Νὰ τἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωικῆς Σάμου

208. Ἀσθήρ

* * * Νίντικατασταθούσιν οἱ
* * * ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων
* * * οὐτῶς, ὥστε νἀναγινώσκων-
* * * ται: ὀρίζοντως νῆσοις
* * * ἱστορικῇ, καθέτως μοῦσα,
* * * διαγωνίως δὲ γῶρα τῆς
* * * Ἑλλάδος καὶ Κράτος τῆς
* * * Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐνθουσώδους Κυπριοπούλας

209. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 2 6 7 8 9 = Δένδρον.
2 4 5 8 9 = Διαφανές.
3 4 5 8 9 = Ἐπιθετον.
4 2 5 8 9 = Μουσικὸν ὄργανον.
5 2 3 8 9 = Ἀγριὸν ζῶον.
6 2 5 8 9 = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
7 1 5 8 9 = Ἀνάπαυσις.
8 2 7 8 9 = Ἀντωνυμία.
9 1 6 7 8 9 = Ἐπιθετον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπολεσθέντος Ἰδεώδους

210. Ἐπιγραφὴ

Π Δ
ΕΔΙ ΙΕΥ
ΣΙΝΕΓΑ ΔΕΝΟΟΕ
ΟΔΟΤΡΕΣΟΝΟΝΓΡ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς
ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασιμένου Ρήνου

211. Μικτὸν

κψ - ξλ - αε - ιαη

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἴμου

212. Διπλὴ Μεσοστιχίς

Ἐκ τῶν δύο μεσαίων γραμμάτων ἐκάστης
τῶν κάτωθι λέξεων, τὰ μὲν πρῶτα ἀποτε-
λοῦν Κράτος τῆς Εὐρώπης, τὰ δὲ δευτέρα
κοινώτατον τρόφιμον.

1, Φυτὸν ἐδωδισμὸν, σαλατικόν. 2, Πετρίον
ῥοδινόν. 3, Πατὴρ τῆς Ἀθηναίας. 4, Ἐν
οἰκονομικῇ χρονικῇ διάστασι, συνώνυμον μὲ
τὸ ἐποχή. 5, Νεώτερος Ἑλλήν ἔθνικος ποιητής.
(Καὶ αἱ πέντε ζητούμεναι λέξεις εἶνε ὁκτα-
ψήφιαι.)

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πειρακτηρίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 5

45. Πυραμῖς (πυρά, μῦς.) — 46. Ἰσπανία
(εἰς Πάν τᾱ). 47. Ἡρώδης, τὸ ρῶδον. — 48.
Πείκη, λεύκη.

49. **ΣΙΚΕΛΙΑ** 50. Ἡ μετοχή (μὲ
ΠΥΡΑΔΙΣ τὸ γι.) — 51. **ΕΙ-**
ΑΡΜΕΝΙΑ **ΡΗΝΙΚΟΣ** (Ἰρις,
ΣΙΔΗΡΟΣ **Ρῆνος**, ἡνίον, νίκη,
ΑΡΤΕΜΙΣ **Κορσική**, οἶνος,
ΣΤΡΥΜΩΝ **Σειρήν**). — 52. **ΓΟ-**
ΑΚΡΙΤΑΣ **ΝΕΙΣΤΙΜΑ** (Γλυ-

κός, Ὁξύς, Νηνεμία, Εἰλικρινής, Ἰσθμός,
Σύφρων, Τέλος, Ἰκνός, Μαῦρος, Ἀθῶρος.)
— 53. Ὑστερή μου γνώσι νὰ σὲ εἶχα πρῶτα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΔ' — 57]

Ἡ **Ἐνωσις** πρέπει νὰ μὲ διαγράψῃ ἀπὸ
τὸ ψηφοδέλτιό της, ἀπὸ φωνάζω: ὅσοι
ἀντιγράφουν ψηφιδέλιττα Συλλόγων καταστρέ-
φουν τὸν ὠρεῖο σκοπὸ τοῦ Δημοψηφίσματος.
Ὁ Νικητῆς.

[ΙΑ' — 58]

ΑΤΡΟΜΗΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ

Ὑποψήφιον Δημοψηφίσματος Α' τριμην.

[ΙΔ' — 59]

Παραίτομαι τῆς υποψηφιότητος
Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1914

Κατὰ τὰ προκηρυθέντα, τὴν 16 Ἀπριλίου τὸ πρῶτον ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθ-
μοὶ 1 ἕως 2033, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας
ἔλαβον οἱ πληρωσάντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεμήνηνον, ἑξάμηνον
ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάνεται ἡ 15 Ἀπριλίου 1914. Ἐκκληρώθησαν δὲ κατὰ
σειρὰν οἱ ἐξῆς 50 ἀριθμοί:

815, ἐκέρδισεν ἐν ὁρολόγιον τῆς τσέπης,
490, 233, ἐκέρδισαν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40
κατ' ἐκλογὴν του.

1121, 157, 619, ἐκέρδισαν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν
25 κατ' ἐκλογὴν του.

372, 27, 1642, 1333, ἐκέρδισαν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας
δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.

204, 1896, 880, 319, 1510, ἐκέρδισαν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν Δια-
πλάσεως τοῦ προσεχοῦς ἔτους.

1975, 949, 1438, 90, 2026, ἐκέρδισαν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ Ἀγγέλου τῆς
Ἀγάπης.

701, 1018, 555, 1812, 1700, 1547, 415, 2008, 1765, 1381, ἐκέρδισαν ἕκαστος
ἀνὰ ἓνα τόμον τῆς Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων σφ. 3, 50.

1845, 164, 1236, 1669, 171, 518, 1861, 1954, 447, 844, 1571, 789,
212, 1464, 653, 1092, 796, 1618, 586, 973, ἐκέρδισαν ἕκαστος ἀνὰ ἓνα τόμον
Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 σφ.

Ἡ ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαρῆκοντα
τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὺ μὲ τὸ 22ον φύλλον τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος, γὰρ νὰ
δικαιούται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι'
ἄλλου, οὕτε ἴσως οὕτε κατοχέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι
ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογὴν τῶν ἀπρηθμένων σήμερον ἐπιστολῶν, παρακαλοῦνται αὐτοὺς
νὰ μᾶς ὁρίσουν ποίους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Ἡ ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1914 θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἰουλίου
καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρωσαν ἤδη, ἢ
θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἐτησίαν, ἢ ἐννεμήνηνον, ἢ ἑξάμηνον,
ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15ῃ Ἰουλίου 1914. Εἶνε δὲ τὰ δῶρα
τῆς Τρίτης Κληρώσεως ὅμοια μὲ τὰ τῆς ἀνωτέρω Δευτέρας.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 18ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελ. 161.)

ΑΘΗΝΩΝ: Πυθαγ. Κ. Κατσώνης, Γ. Ε. Μαν-
δρᾶς, Δημ. Καλλίνικος, Κ. Ν. Ἀλιβιζάτος, Ρηγ.
Ν. Ἀλιβιζάτου, Ξενία Κωνσταντινίδου, Ἀμαλία
Γ. Μοράκη, Χαρ. Π. Τσουνόπουλος, Ἀσπασία Α.
Πυλαγινῶν, Κ. Κανάσης.

ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Γκολφ. Θ. Ἀγγούρης (δίς).
ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Χρ. Γ. Καρούζος, Ἀθ. Γ. Κα-
ρούζος.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Λιαπάκης, Κλειώ Παπα-
γοργίου.

ΘΗΒΩΝ: Σωκ. Ν. Παυλίνος.
ΘΑΚΗΣ: Ἀνδρ. Μαράτος, Ἐρασμία Μαυρο-
κεφάλου, Παν. Σ. Κουβαράς.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Παῦλος Χ. Παπαδόπουλος.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Δημ. Δ. Φωτόπουλος.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἰωάν. Π. Καλοῖλος.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Πλάτων Β. Μεταξάς.

ΚΥΔΩΝΙΩΝ: Αἰολεύς, Ροδόσσα Αὐγῆ, Κ. Ν.
Νταμντούμη, Β. Ν. Νταμντούμη, Μαρία Ν.

Νταμντούμη, Στράτος Ν. Νταμντούμη.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Ντίνα Κ. Πετρουντζή.

ΚΩΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ: Π. Γ. Ἐξακουστός, Ἑλλη-
νική Ἡμιολία, Ροδόνα.

ΠΑΤΡΩΝ: Γιαν. Δ. Ἀλεξόπουλος, Τούλα
Παπαχρονόπουλου, Πατριὸν Ναυτοπούλου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Εὐστρ. Μ. Μανωλόπουλος.
ΣΑΜΟΥ: Χ. Γεωργιάδης, Φεῖδ. Ν. Πανῶς.

Ἐφεδρος Μπιμπίτης, Θ. Στεφανίδης, Γ. Νίκολας.
ΣΜΥΡΝΗΣ: Χρ. Ε. Ἀγγελιομάτης.

ΣΥΡΟΥ: Γ. Ν. Μωραΐτης.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Γ. Κ. Καρότσας, Σωτ. Τζωρ-
τζόπουλος, Κ. Θ. Κριεμάδης.

ΥΔΡΑΣ: Π. Γ. Παντελάκης, Ἰωάννα Σ. Βενι-
ζέλου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα
ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκκληρώθη-
σαν οἱ ἐξῆς δύο: ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ Μ. ΜΑΝΩΛΟ-
ΠΟΥΛΟΣ ἐν Πειραιεὶ, καὶ ΠΑΝΟΣ Γ. ΠΑΝΤΕ-
ΛΑΚΗΣ ἐν Ὑδρᾷ, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν ἀπὸ
τῆς Ματοῦ διὰ τρεῖς μῆνας.